

ethvert af de 2 Thing, som høre til Rigsdagen, selv at overholde Bestemmelserne om sin Ret til at vælge sin egen Formand og bestemme sin egen Forretningsorden, og Ingen kan tvinge nogen Rigsdagsmand til at opgive denne Ret, naar han anseer det stridende mod den særlige Grundlov at opgive den. At det er stridende mod den særlige Grundlov, forekommer mig at være klart, naar jeg holder mig til det forelagte Udkast til en Fællesforsatning, samt til Udkastet til en foreløbig Lov om Valgene. Ministeriet har, naar det er kommet til at omtale dette Punkt, alene holdt sig til § 24 i Udkastet, hvori staaer, at „Medlemmerne“ af Landsdelenes repræsentative Forsamlinger ere berettigede til at vælge o. s. v. Her er altsaa ytret, at det er en almindelig Bestemmelse, som gælder for samtlige Landsdele, og saaledes maatte man udtrykke sig, naar man vilde ret betegne Forholdet i det hele Almindelighed; men naar man nu gaaer videre, saa finder man, at § 27 fortolker Bestemmelsen i § 24 om: at Medlemmerne af samtlige Landsdeles repræsentative Forsamlinger skulle vælge, og i § 27 staaer da, at den danske „Rigsdag“ er berettiget til at vælge 18, den slesvigke „Stænderforsamling“ 5, og den holsteenke „Stænderforsamling“ 6. Det forekommer mig at være saa tydeligt og klart, at der ved „den danske Rigsdag“ ikke forståes Thingenes „Medlemmer“, men derimod Folkething og Landsting, og det skulde forundre mig, om Ministeriet vilde sige, at det i et saa vigtigt Actstykke som dette var en forförtet Betegnelse af hvad man meente med „Medlemmerne“. Men tager man Udkastet til den foreløbige Valglov i Haanden, saa vil man ogsaa see, at den staaer i fuldkommen Harmonie med § 27 i Udkastet; thi deri siges, at for Kongeriget Danmark vælges af „Folkethinget“ 12 og af „Landstinget“ 6, hvilket er i Overensstemmelse med, at „den danske Rigsdag“ skal vælge 18. Her er igjen ikke sagt Folkethingets eller Landstingets „Medlemmer“, men derimod „Folkethinget“ og „Landstinget“; — og gaaer man derefter over til § 30, saa seer man endnu meget klarere, hvorledes det forholder sig, thi her staaer, at „Valget ledes i hver af de

nævnte Forsamlinger“ — det er altsaa hver for sig og som Forsamling, at de skulle vælge — „af en kongelig Commissarius“ o. s. v. Det er klart, at det er aldeles i Strid med den særlige Grundlov for Kongeriget Danmark, at man til Folkethinget og Landstinget sender en kongelig Commissarius, istedetfor at lade dem beholde deres Ret til selv at vælge deres Formand, og det forandrer ikke Noget deri, at den ærede Minister siger, at han vil indestaae for, at den Formand, som Thinget selv har valgt, ogsaa af Regjeringen vil blive valgt; thi den kongelige Commissarius sidder der ikke som Formand, men som kongelig Commissarius; den Forsvarsgrund, troer jeg derfor, falder hen til at være aldeles Intet. (Kirke- og Underviisningsministeren: Det var ingen Forsvarsgrund). Regjeringen kan desuden lade være at vælge til Commissarius den Formand, som Thinget har valgt, den kan sende hvem den vil, og det er der paa Bestemmelsen gaaer ud. Men jeg holder mig, som sagt, overbevist om, at de ærede Medlemmer i Folkethinget tillige med mig maae finde, at det er et Indgreb i den særlige Grundlovs Bestemmelse; de kunne frastge sig at vælge, og forsaavidt der er en Majoritet derfor, kunne de tage en Beslutning derom; men Alt hvad der følger deraf, kunne de ikke tage paa sig (Monrad: Saa!); ja det spørger jeg ikke den ærede Rigsdagsmand om for den Tid, vi komme til at forhandle derom; her udtaler jeg min Mening, og jeg siger, at her er gjort et Indgreb i den særlige Grundlovs Bestemmelse, det skal Ingen kunne nægte. Selv om en saadan Beslutning her blev tagen, at disse 2 Udkast skulde træde i Kraft, saa kunne de ikke forandre den særlige Grundlovs Bestemmelse, thi det skal see derved, at 3 paa hinanden følgende Rigsdage vedtage Beslutningen.

Kirke- og Underviisningsministeren: Jeg troer ogsaa, at man ganske roligt kan lade dette Spørgsmaal staae hen til den Tid, da Loven skal træde i Kraft, thi saa vil der efter min Mening næppe være nogen som helst Frygt for, at man skulde falde paa at gaae en saadan Vej som den, den ærede Rigs-